

op prijs gesteld. De rechtszekerheid van de gebruiker wordt nog verhoogd doordat een aantal arresten waarin het Hof is afgeweken van zijn eigen rechtspraak op gemotiveerde wijze worden geïsoleerd (nr. 231). Ook de (recente) evolutie van de rechtspraak van het Hof wordt aangeduid, opnieuw met de vereiste toelichting (nr. 234). De auteur geeft ook aan, zich steunend op wetteksten, waarom bepaalde cassatierechtspraak niet kan bijgetreden worden (nr. 1191) of waarom een bepaalde formulering de voorkeur verdient. De praktijkjurist wordt gewaarschuwd voor misleidende wetteksten (nr. 530). Omtrent het arrest gewezen in voltallige zitting op 9 december 1997 (*R.W.* 1998-99, 14) dat 'als het overschrijden van de termijn werkelijk buitensporig is, op zulke wijze dat de minimumstraf, zelfs met uitstel, geen aangepaste sanctie zou uitmaken, de rechter kan volstaan met een schuldig verklaring zonder straf', schrijft de gezaghebbende auteur (nr. 1191): 'Het zal niet gemakkelijk zijn deze nieuwigheid in de algemene beginselen van het strafrecht in te passen', gelet o.m. op de Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting die bepaalt 'in welke gevallen een schuldigverklaring zonder straf kan worden uitgesproken (...)'.

In Titel VI wordt de civiele vordering behandeld (p. 747 tot 843). Menig praktijkjurist, door gebruiken en gewoonten gevormd, zal tot 'andere' inzichten komen omtrent de burgerlijke vordering voor de strafrechter. Deze bijna 100 bladzijden mogen zeker als basiswerk voor de burgerlijke partijstelling gelden.

Over de kwaliteit van nieuwe wetgeving die in dit werk is geïntegreerd, is de auteur, met zijn cassatiegeest, meestal niet bepaald opgetogen. Erger is het wanneer hij zich in het 'Woord vooraf' afvraagt of 'dergelijke nieuwigheden het belang van de rechtszoekende zullen bevorderen'.

Vanuit de praktijk is dank op zijn plaats voor deze veilige leidraad in een complexe materie.

B. VAN DORPE
Advocaat

ARNOU, P. en DE BUSSCHER, M., *Misdrijven en sancties in de Wegverkeerswet, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1999, 479 p.*

Dit boek bevat een zeer uitgebreid en goed gestructureerd overzicht van de verkeerswetgeving. Eerst worden een aantal definities aangegeven, alvorens in te gaan op de misdrijven en straffen opgenomen in de Wegverkeerswet. Aansluitend hierop worden een aantal specifieke items benaderd, zoals de niet-mededelingen van de identiteit van de bestuurder, het rijbewijs, vluchtmisdrijf, sturen onder invloed van alcohol en bijzondere sancties. Het vernieuwende is dat de verkeerswetgeving wordt benaderd door twee strafrechtsspecialisten, die de verkeerswetgevingen beter situeren in het raam van de algemene strafwetgeving. Bovendien kan de lezer bogen op een stuk praktijkervaring, in hoofde van de auteurs.

Alhoewel gebaseerd op een vrij volledige bibliografie, mag betreurd worden dat een aantal praktische schema's, bv. wat betreft het opleggen van ademtesten en bloedproef (zie *Politiepraktijk*, CED.SAMSOM) niet zijn gebruikt om voor de praktijklezer het gebruik van dit boek nog meer inzichtelijker te maken. Ook is het jammer dat niets

gezegd wordt over het rijden onder invloed van drugs en/of geneesmiddelen, wat nu toch een veelbesproken thema is.

W. BRUGGEMAN

VAN DEN WYNGAERT, C., *Strafrecht en strafprocesrecht in hoofdlijnen*, Antwerpen / Apeldoorn, Maklu, 1999, 1010 p. (vierde en volledig bijgewerkte editie)

‘Le VAN DEN WYNGAERT nouveau est arrivé!’. Steeds onder dezelfde, door zijn bescheidenheid misleidende, titel heeft de auteur een grotendeels herschreven versie verzorgd van haar oorspronkelijke cursusnotities, die inmiddels zijn uitgegroeid tot hét standaardwerk in de Nederlandstalige strafrechtswetenschap. Na in de vorige uitgave reeds de ingrijpende wijzigingen in kaart te hebben gebracht die het Belgisch positief straf(proces)recht had ondergaan ten gevolge van de verwerking van de aanbevelingen van de Eerste (1989) én van de Tweede Bende-commissie (1997), van de conclusies van de Commissie-Dutroux (1997-98) en van de eerste hervormingen uit het Octopus-akkoord (mei 1998), gaat zij thans nader in op de uiteenlopende aspecten van de recentste wetgeving over de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen (Wet van 4 mei 1999), de criminele organisaties (Wet van 10 februari 1999), de identificatie via DNA-onderzoek in strafzaken (Wet van 22 maart 1999) en over genocide (Wet van 10 februari 1999).

De verdiensten van de nieuwe uitgave zijn eens te meer velerlei.

De rechtspracticus is vooral gebaat met de kernachtige commentaar op de op 2 oktober 1998 inwerkinggetreden Wet-Franchimont van 12 maart 1998. Hij neemt, in de bespreking van het vooronderzoek in strafzaken, de vorm aan van hetzij punctuele aantekeningen bij o.m. de pro-actieve recherche, de nieuwe ‘mini-instructie’ of nog het lichaamsonderzoek, hetzij van een meer diepgaande analyse o.m. van de verhoudingen tussen de onderzoeksrechter en de procureur des Konings en vooral van de nieuwe rechten van de in verdenking gestelde en van de burgerlijke partij, allen ‘actoren in het strafproces’. Diezelfde practicus wordt eveneens systematisch geïnformeerd over de baanbrekende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die een directe weerslag hebben op de Belgische rechtspraak in strafzaken. Bovendien de beslissingen die bv. de draagwijdte van het vermoeden van onschuld afbakenen of de verplichting van het rechterlijk toezicht op de voorlopige hechtenis preciseren, komen de uitspraken die de voornaamste rechten van de verdediging in strafzaken vastleggen – zowel bij de opsporing en vaststelling van misdrijven, als tijdens en naar aanleiding van de strafuitvoering – gedetailleerd aan bod. Ook de (onverwacht) innoverende inbreng van de rechtspraak van het Arbitragehof, o.m. over de talrijke facetten van het gelijkheidsbeginsel in strafzaken, wordt in aanmerking genomen.

Voor de politiediensten biedt het werk niet alleen globale informatie over het op stapel gezette statuut van de geïntegreerde politiedienst (Wet van 7 december 1997) en over de internationalisering van de politionele functies. Het is ook – preventief? – doorspekt met kostbare gegevens over de grenzen van de politieke verrichtingen binnen het (opsporings)onderzoek en over de procedurele sancties bij overschrijding ervan.